

страна, че онзи, който намъри и доведе царкините, ще получи голъма частъ отъ царството и ще се ожени за която му хареса отъ тѣхъ.

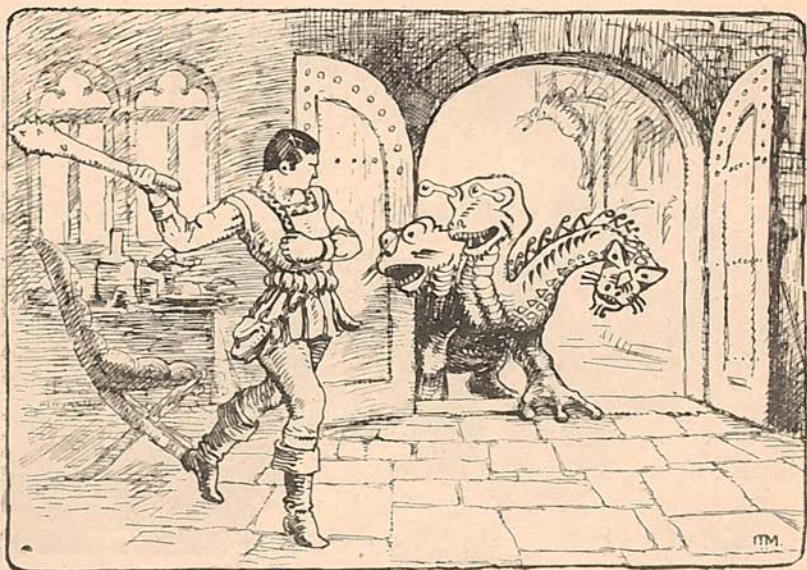
Далечъ въ края на царството живѣеше една стара жена, която имаше трима синове. Единиятъ се казваше Вечеръ, другиятъ—Нощъ, а третиятъ—Утро.

Майка имъ се обърна къмъ тѣхъ и имъ каза:

— Вий обикаляте всѣки день цѣлата земя, не видѣхте ли нѣкъдѣ загубенитѣ царкини?

Двамата по-стари братя не бѣха ги видѣли, но най-младиятъ — Утро — каза, че знае кждѣ сж. Той изпрати майка си при царя да му съобщи това и царьтъ да поръча да изковатъ единъ синджиръ, който да е отъ седемстотинъ халки.

Когато синджирьтъ бѣше готовъ, Утро взе синджира и поведѣ братята си въ гората.

Всрѣдъ гората растѣше грамаденъ джбъ, а до него въ земята имаше една голъма пукнатина, прѣзъ която можеше да се слѣзе въ царството на змейоветѣ. Двамата братя седнаха подъ дървото, а